

Katarina Prezelj

Antonov Anton, Arzarjov Vili pa Mažičov Uroš so 3=PJANČKI. Hej, stvari niso take, kot se zdijo! Govorimo o rock'n'roll skupini iz Železnikov, ki letos praznuje 15. obletnico. Zadnji od zgoraj naštetih, Uroš, je odgovarjal na moja vprašanja.

Torej, če predstaviva zasedbo: Anton Globočnik (bobni in vokal), Uroš Koblar (bas in vokal), Vili Šmid (kitarist). Je zasedba ista že od vsega začetka?

To je zasedba, ki je in bo ostala nespremenjena od prvega do zadnjega dne. Vsak od nas je nezamenljiv, netipičen karakter in prav ta barvitost nas združuje v nerazstavljivo celoto. Imamo vzpone in padce, se kdaj tudi na smrt skregamo, toda na koncu vedno ugotovimo, da eden brez drugega pač ne moremo ... in tako ustvarjamo dalje. Trenutno smo v zmernem vzponu in delamo pesmi za 3. album, ki bo izšel nekega lepega dne.

Seveda ne morem kar tako mimo vašega imena. Kakšne okoliščine so botrovale pri izbiri?

Do leta 1994 sva z Antonom igrala v skupini Drajfuzz, Vili pa še kakšno leto več v skupini Marija Huanita. Ko smo nekega dne, najbrž v kakšni gostilni, ugotovili, da smo postali »brezposelniki«, smo se zmenili, da poskusimo »mal špilati«. Kot tudi že prej, smo takoj začeli ustvarjati lastno avtorsko glasbo, ki pa najprej ni imela besedil. Ko je nastopil trenutek za prvi nastop v nekdanjem Jazz klubu v Kranju, tam nekje med božičem in novim letom leta 1996,

3=pjančki med nastopom.

nismo imeli nobenega imena, zato smo nastopili kot »band N'Č«! Ko smo v svoje komade začeli potapljati še besedila, so nastale pesmi, ki jih na koncertih igramo še dandanes: Štenge, Sila je masa krat pospešek in Zetor 7745. Ime N'Č ni zažigalo več, zato smo se odločili za ime Trije Pjančki. Vsakdo pomisli, da gre pri imenu za to, da ga daš »na zob«, pa temu ni tako. V tistem času bi mladi še kako potrebovali nek mladinski klub, kjer bi bandi, ki jih v tistem času ni bilo malo, lahko ustvarjali, imeli vaje in prirejali koncerte. Na žalost ga ni bilo in ga še danes ni!? Zato smo bili primorani v sklopu društva ROV koncerte delati po gostilnah, največ v takratni Zlatici. Ker vsa propaganda poteka v smeri zdravega življenja, na občini pa ni in ni posluha za mladinsko, malo manj »mainstreamovsko«, če ne že kar gostilniško kulturo, smo si naredili to hudomušno ime, gostilniški ustvarjalci: 3=Pjančki.

Besedila vaših pesmi so napisana v slengu. Če omenim nekaj naslovov: Jest sm zmatran, Skoz okn gledam, Štenge, Pijača, ki veselje vrača, TV-šop ... Lahko bi rekla: »Zgodbe, ki jih piše življenje. Kaj sporočate s svojo glasbo?«

Ustvarjamo pesmi, ki imajo zvezo z realnostjo in ne le nekaj v stilu oblaki, sončki, bla, bla ... najraje pa govorimo o temah, ki so vzete iz vsakdanjega življenja in so tako »preproste« ali bolje povedano tako »kruto realne«, da ostalim glasbenikom niso zanimive. Koliko skladb poznaš o položnicah, traktorjih, TV-prodaji, delu v »fabriki«...? Vsa ta področja pokrivamo mi, ker so del našega vsakdana.

»Na cest gori vsaka tretja javna luč, toj zato, ker žarnice so fuč. Na cest so take lukne, de te lohk čez balanco f ... Nam snemal dokumentarca, ker na občin zmanjkal je dnarca ... « poжете v eni izmed pesmi.

Ker praznujemo letos 15-letnico delovanja, smo na razne konce naslovili tole prošnjo za finančno pomoč pri izvedbi projekta »Dokumentarec o skupini 3=PJANČKI«:

Za sabo imamo lepo zalogo avtorske glasbe v pristnem domačem dialektu, ki smo jo vedno s ponosom predstavljali na nastopih širom Slovenije. V svoji karieri smo nastopali od Maribora do Kopra, Raven na Koroškem do Novega mesta in marsiklje vmes, največkrat pa kar v bližnji okolici. Kot velik uspeh si štejem nastop na največjem slovenskem rock festivalu, »Rock Otočec«, kar ni uspelo še nobeni skupini iz našega konca, in izdajo CD plošč izdanih v samozaložbi, kjer smo sami opravili vse od pobrenkov, snemanja, designa, do distribucije ... V vsem tem obdobju smo marsikakšen dogodek zabeležili tudi na filmski trak. Ob jubileju bi radi ves material spravili v eno smiselno

Vili na vajah.

Nastop leta 1999.

celoto in naredili dokumentarec. V njem bi predstavili nastope, posnete v raznih klubih in festivalih po Sloveniji, vse skupaj pa začinili s pristnimi »železn'karskimi« komentarji ...

Na kratko, »fehtamo dnar, daj šta daš!«

V imenu skupine se zahvaljujem za razumevanje drugačnosti pristojnim v podjetju Domel, še posebej Sandiju, ker ste nam priskočili na pomoč in »pritaknili lep delež« pri izvedbi projekta, ki ga nameravamo izpeljati do konca leta in bo pokazal nepozabne trenutke, ki smo jih preživeli, skupini pa to predstavlja neprecenljivo zgodovinsko vrednost. Hvala!

Izkoriščam tudi to priložnost, da javno izrazim svoje mnenje: Prošnjo za sponzorstvo smo naslovili tudi na Občino Železniki, katere del (na žalost samo kot davkoplačevalci) smo. Sram me je, da imamo tako situacijo in občinsko oblast, ki v odgovoru na prošnjo napiše, da nam ne more prispevati niti evra. Nismo si mogli kaj, da ne bi naredili iz tega en komad - to je ta, katerega tekst navajaš.

V teh 15 letih se je nabralo tudi precejšnje število nastopov. Je kakšen nastop, ki se ga še prav posebno rad spomniš?

Na koncertih se nam je zgodilo že vse mogoče: od letečih steklenic mimo glave, do ljudi, ki pridejo in pojejo z nami, plešejo med nami, kakšen »kapsl« včasih celo zaspi na odru. Redni lokalni oboževalci nam prinesejo med koncertom kakšen drink, izredni škofjeloški pa vedno en »sadjevček«, ko pojemo o tem, kako se le-ta skuha ... Vsak koncert je nekaj posebnega, vsi pa imajo skupno to, da v tistem trenutku, ko »špilamo«, ne obstajajo žene, otroci, položnice, »fabrika«, kreg ... Ne obstaja nič drugega kot »musk, rokenrol, glava na OFF pa gasa ...« Nekaj najlepšega je, ko gremo na koncert kam izven doline, ko ljudje s Primorske, Štajerske, žabarji ... znajo na pamet naše komade. Še lepše pa je takrat, ko VSI poznajo naše komade, to pa se lahko zgodi le v Železnikih in Škofji Loki.

Kako je s koncerti danes?

Concertov nimamo prav veliko, saj se z glasbo ukvarjamo za hobi in ne zaradi denarja. Gremo »špilat«, ko nas kdo kam povabi. Včasih je to trikrat na mesec, lahko pa tudi pol leta ne gremo nikamor. Situacija s koncerti se je povsod po državi precej poslabšala v primerjavi 10-15 let nazaj.

Nastop leta 2003.

Uroš med koncertom.

Se še spomniš koncertov v kulturnem domu? Bili so skoraj vsak teden. Danes? Kulturni dom je zaprt že četrto leto!? (Ima me, da bi zaklel, pa bi raje občinarjem priporočil, da si preberejo kakšen esej Iva Brnčiča, še posebej tistega o kulturi!) Imaš KRAWAL in ZELEFEST. Ostalo: gasilske veselice, 3 x a la »čuki« (namenoma z malol) ... Za ansamble, ki v poplavi kiča še vedno delajo svojo glasbo, pa v Železnikih ni prostora. V našem koncu ni prisotne »koncertne kulture«. Vzrok je v pomanjkanju enega dobrega kluba s kapaciteto 100-200 ljudi, s primerno infrastrukturo in na taki lokaciji, da ne greš sosedom takoj na jetra. To bi MORAL biti občinski projekt, ki bi moral biti že zdavnaj speljan, ne pa vsa ta nepregledna križišča, znaki za prehod ceste v razmaku 10 m, asfalt pred »štalo«, škarfa na škarfo ... »Rabmo koncertni klub! Pika, konc. (Sej vem, de ga ne bo, se pa zdej, ko sem to reku, bolj počutm.)«

Kje pa vadite?

Edini »plac«, kjer še lahko ustvarjamo vsi nekomercialni, nepopolarni, nezaželjeni bendi v Železnikih, je pri Alešu Žumru na Trnju, ki nam (namesto za to pristojnih institucij) v lastnih prostorih nesebično omogoča kreativno ustvarjanje. Vem, da bo hud name in me bo poslal nekam, pa vseeno: »Hvala, Šembrek.«

Še en bolj lahkoten zaključek: »Kašn traktor pa mate?«

»Tavelkga Zetorja 7745 i turbo 16V, k ma reduktor pa 22 prestav.«

»Kok pa vrt uštimaš?«

»Z motokultivatorjem.«

Ti dve vprašanji sem si sposodila iz komada Zetor. Kdo piše glasbo, besedila?

Vsak počasi zgradi svoj inštrumentalni del skozi improvizacijo na vajah, besedila pa piševa z Antonom, ker sva v duetu eni dve »dost hudi železn'karski lajni... ane?«

3=PJANČKI imajo tudi svojo internetno stran, tam se lahko izve še marsikaj: www.trijepjancki.si.

Da bi le dočakali tudi koncertni klub! Hvala, Uroš, za sodelovanje.

Na vajah.